

ПИЛИП (гороїжиться): Ти маєш слухати молокососе!

Мушиш слухати свого рідного вуйка...-

ГРИЦЬКО (з рукою на серці). Не можу, вуйку...

ПИЛИП: То я тебе не хочу знати, як ти не хочеш мене слухати!

ГРИЦЬКО (із рукою на серці, драматично): Вуйку! У коханні можна слухати тільки голосу серця...

ПИЛИП: "Абтретен", смаркачу! Ось і вона вже! (Пригладжує вус, поправляє мундір).

ГРИЦЬКО (поправляє обіруч шапку на голові, стягає блюзу в діл і подається враз із Пилипом уперед, дожидаючи):

ПИЛИП: Отже, гляди! Я! (Показує на себе).

ГРИЦЬКО: Ні! я! (показує на себе).

ПИЛИП (сердито до нього): Я! Ти, "абтретен"!

ГРИЦЬКО (глумливо): Самої тої! Я!

ПИЛИП: "Абтретен", кажу тобі!

ГРИЦЬКО: Вигадали... вуйку... Аяк-же! (Оба сперечаються).

З Я В А.

ОЛЕСЯ (йде зліва): Господи, що це вони... битись будуть, чи що? (Пристає. Супротивники не бачуть її).

ПИЛИП (тупає ногою): А я тобі кажу, що я! Вона моя! Я її перший побачив!

ГРИЦЬКО: І не говоріть. Вона моя, Ви вже за старі, о...!

ПИЛИП (аж підскочив): Що? Я за старий? Та я таких як ти ще повні кишені понабираю й навіть не почую.

ГРИЦЬКО (глумиться): Хм... Хто б сказав... Не може бути...! А я не знав! Шкода балачки вуйку. (Запримітив Олесю).

ОЛЕСЯ: Та чого-ж бо ви, панове, вояки...

ГРИЦЬКО (підбігає до неї й салютує): Дай Боже добридень!

ОЛЕСЯ: (посміхається): Доброго здоровля!

ГРИЦЬКО: А куди-ж ви так посп...

ПИЛИП (повагом підходить до Олесі, відпихає набік Грицька й салютує довго): Сервус, мадам! Поздоровляє Вас цугсфірер Ворчик. Не слухайте цього молодика. (Хитає головою вбік Грицька). Він вам самі дурниці плів. Що іншого я, правда?! (Випинає груди, викидає ноги на "спочинь" і повертає бундючно голову вбік. Підкручує вуса).